

HVORFOR SKAL MAN
TILGIVE SIN NÆSTE?

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Lovgivning og stat i vor tid

Vi lever i en kulturepoke, hvor den almen-gældende opfattelse i visse situationer i virkeligheden er: „Øje for øje og tand for tand“. Det er denne opfattelse, der ligger til grund for de autoriserede mord, vi kalder „dødsstraf“ og i det hele taget for alt, hvad der kommer ind under begrebet straf. Når et menneske har myrdet et andet menneske, føler man det rigtigt, at det selv skal myrdes. Kan det være mere tydeligt demonstreret, at det her er moseloven, man praktiserer? Hvorfor da være så bitter på jøderne, som vi har set, at mange mennesker er, når man selv i så stor renkultur praktiserer jødedom? Det er rigtigt, at Danmark måske har afskaffet dødsstraffen, men det har vist sig, at her har Kristi

ord: „Hvo som synes at stå, se vel til, at han ikke falder”, været meget aktuelle eller påkrævede.

2. KAPITEL

Love med tilbagevirkende kraft

Vi har set, hvorledes man efter krigen atter indførte dødsstraffen. Men det var ikke nok hermed. Man lavede også en lov, efter hvilken man kunne straffe for handlinger, der var begået i fortiden, hvor disse handlinger altså var juridisk lovlige. Kan man tænke sig en større underminering af tilliden til og trygheden ved den juridiske retfærdighed? Hvem kan føle sig trygge her, når det, myndighederne i dag erklærer juridisk lovligt, om kommende år af de samme myndigheder med tilbagevirkende kraft kan blive erklæret for ulovligt? Kan en mere tåbelig, forvirrende og uretfærdig retspraksis manifesteres?

Efter denne retspraksis kan borgere,

der vitterligt aldrig har begået én eneste overtrædelse af noget juridisk forbud, ikke desto mindre pludselig blive erklæret for lovovertrædere og dermed indrullet i „forbrydernes” rækker, fordi myndighederne først nu bagefter er kommet i tanke om, at visse af de handlinger, de ikke har forbudt, i virkeligheden er forbryderiske og burde have været forbudt.

Denne grove forsinkelse af lovopbygningen kan absolut kun skyldes en alt for lille og snegleagtig langsom tankevirksomhed og iagttagelsesevne hos de lovgivende myndigheder. Men det kommer man altså nemt uden om. Man simpelt hen fængsler og straffer borgerne for overtrædelse af de love, som myndighederne på det givne tidspunkt grundet på deres manglende intellektualitet eller forsinkede indsigt i de pågældende situationer endnu ikke anede nødvendigheden af og derfor slet ikke havde tænkt på at give. Men at straffe mennesker for overtrædelse af love, der ikke eksisterer, kan kun være forbryderisk. Love der ikke eksisterer, kan umuligt overtrædes. Myndighederne straffer altså borgerne for overtrædelse af love, som de samme myndighe-

der på grund af manglende intellektuelle kvalifikationer på det tidspunkt, „overtrædelser” fandt sted, endnu ikke havde givet. Hvis der skal være tale om straf her, må det da udelukkende være lovgivningsmyndighederne, der er hjemfaldne til straf for dendøds- eller straffefælde, de således har sat op for den sagesløse borger, der i god tro kun gør, hvad der er juridisk lovligt, og så alligevel ad åre kan blive udsat for at blive stemplet som forbryder og hjemfalden til straf.

3. KAPITEL

Frihedskamp og kristendom

Under den nylig overståede frihedskamp var det under visse forhold en hædersgerning at dræbe og ligeledes en hædersdød, hvis man selv blev dræbt under denne kamp. Medens disse linjer skrives, forberedes der netop store fester til ære for denne frihedskamp, altså en glørværdig

mindekampagne til hæder og ære for de mennesker, der i god tro i denne kamp satte livet til, samt for de endnu levende deltagere i dette menneskenes myrderi af mennesker. Dette er i sig selv ganske naturligt. Vi føler alle trang til at hædre det, vi mener er ophøjet. Men hvis man nu her spørger, om denne frihedskamp og denne hædring af sværdets eller våbnenes brug er kristendom, da er svaret nødsaget til at være afkræftende. Og det er derfor, jeg er kommet ind på problemet her.

I vore dage gælder det netop mere end nogen sinde at få konstateret, hvad der er kristendom, og hvad der er hedenskab. Det der ikke er kristendom, er netop hedenskab.

Med hensyn til den nævnte frihedskamp med dens tilhørende fester og opfattelse af „heltedåd”, da hører den absolut ikke kristendommen til. Den er derimod en situation og fest i renkultur til ære for Valhals guder. I dyrkelsen af disse guder var det en hæder og dyd at dræbe og selv blive dræbt. Den der ikke ville leve således, blev betragtet som en svækling og kunne naturligvis ikke komme i det samme himmerige

som de vældige dræbere. Hvad er guden Thor med sin vældige hammer? Er han ikke netop symbolet på kulminationen af evnen til at dræbe? Er han ikke symbolet på den vældige kriger med sit ufejlbarlige mordvåben? Frihedskæmperne såvel som deres modpart var også krigere, udstyret med mordvåben. Og hvad er moderne krigsredskaber, atom- og brintbomber, samt alle de andre kolossale, effektive mordvåben og krigsredskaber andet end kulminationen af princippet „Thors hammer” i renkultur?

4. KAPITEL

Kristendom og krigshåndværk

Den oldnordiske gud er i dag dyrket i en langt større grad end nogen sinde. Men denne gudsdyrkelse foregår under navnet „kristendom”. De kristne præster velsigner undertiden våbnene, altså „Thors hammer”. Man tvinger statens ungdom til at

være soldater, hvilket vil sige krigshåndværkere, og underviser eller uddanner de unge mennesker i de metoder, der er bedst egnede til at dræbe „fjenden” og ødelægge hans besiddelser, ejendom og kulturgoder.

Man underviser og dygtiggør altså ungdommen i at bruge „Thors hammer”. Er det kristendom? Og er det ikke de såkaldte kristne stater, der er de største og mest effektive krigsfolk i verden? Hvem af de andre verdensreligioners folk har en så overlegenmord- og ødelæggelseskapacitet? Absolut ingen. Så vi ikke, at præstekaldet indenfor den kristne kirke ikke var mere stabiliseret og ikke havde mere rod i de pågældende præsters mentalitet, end at også mange af disse Kristi officielle repræsentanter gik med som frihedskæmpere, og andre som disses modpart, altså gik over på „fjendens” parti? Og var det ikke skydevåben, bomber og helvedesmaskiner, altså Thors hammer, der var fundamentet for deres tilværelse?

5. KAPITEL

De stridende parters „bøn” om sejr

Det er muligt, at mange af disse mennesker bad til den kristne gud, men hvad bad de om? Bad de ikke om, at de nu måtte få held til at sabotere eller ødelægge de fabrikker, huse og våben, der var i fjendens besiddelse? Bad de ikke om, at Gud ville beskytte dem selv, medens de var ude på den natlige færd for at myrde og sabotere hos modparten? Og mon det ikke også undertiden hændte, at der steg en bøn af samme slags op imod Gud fra modpartens side?

I sandhed, en mærkelig bøn for kristne mennesker i almindelighed og for kristne præster i særdeleshed. Kan man tænke sig en større parodi på sand kristendom? Bliver man ikke her vidne til, at disse det tyvende århundredes præster, ligesom præsterne, der blev Jesu bødler eller mordere for snart to tusinde år siden, ikke ved, hvad det er, de er i færd med at gøre?

De her nævnte frihedskæmper-præster, hvad enten de tilhører den såkaldte „lega-

le" side eller „fornæderen", har åbenlyst med deres dødbringende væremåde vist, at de i virkeligheden slet ikke kender noget som helst til sand kristendom, thi i så fald ville de vide, at det største virkelige beskyttelsesmiddel ikke er sabotage, lemlæstelse og mord på andre mennesker. Det er ikke princippet Thors hammer, men det er derimod udelukkende princippet: ikke at dræbe - ikke at lemlæste - ikke at udløse krig, det er således udelukkende dette, at udløse fred, glæde og velsignelse.

6. KAPITEL

Kristi væremåde er den
sande kristendom

Men når den autoriserede kristendoms præster endnu ikke ved, hvad sand kristendom er, er det rimeligt, at den kristne almenhed heller ikke ved, hvad sand kristendom er. Den moral og væremåde, menneskene efterhånden har tilegnet sig og kalder

„kristendom“, er absolut ikke virkelig kristendom. Hvad er da virkelig kristendom?

Der findes absolut ikke anden sand kristendom end det sindelag og den næstekærlige udfoldelse, der udgjorde Jesu daglige liv og væremåde, og som han gav teoretisk, praktisk og symbolsk udtryk i sin tale og undervisning. I denne Jesu Kristi væremåde ser vi den hundrede procent færdige menneskementalitet. Denne mentalitet afviger altså fra det almene menneskes mentalitet derved, at den er totalt udrenset eller befriet for de fra dyreriget nedarvede mentale anlæg. Her eksisterede ingen egoisme eller selviskhed. Her var ingen misundelsestendenser eller skinsygefønelser. Her var ingen som helst intolerance eller antipatifølelser. Her var ingen som helst bitterheds- eller vredestillbøjeligheder. Men her var derimod et fuldt udviklet talent for at kunne se løsningen på livets mysterium og dermed målet med ethvert menneskes eksistens. Her var et fuldt udviklet talent for et virkeligt samliv med Gud og dermed for en harmonisk og kærlig indstilling til alt levende. Her var et fuldt

udviklet talent for at forstå sin næstes handlinger og genvordigheder, så han i alle situationer kunne tilgive ham, også der hvor de betød korsfæstelse for ham selv. Han havde et fuldt udviklet talent for hellere at give end at tage, for hellere at tjene end for at lade sig tjene. Han havde et fuldt udviklet talent for ikke at kunne fornærmes eller såres. Han havde et fuldt udviklet talent for at kunne vende den venstre kind til, når han blev slået på den højre. Han kunne vende kærligheden imod dem, der vendte hadet imod ham. Der forekom således som nævnt ikke i hans mentalitet dyriske tendenser. Han var totalt udrenset for det, der mere eller mindre er stærkt fremme i andre menneskers mentalitet, og som vi har lært at kende som „det onde”. Han var det færdige menneske i „Guds billede”.

7. KAPITEL

Mennesket i Guds billede

Guds billede er igen det samme som Guds ånd, Guds viden og væremåde eller det, der i Bibelen er blevet betegnet som „Den hellige Ånd”. Og det er denne Kristi væremåde eller Guds ånd, der er den sande kristendom, religionernes religion eller åndsvidenskabens kerne. Det er ud fra denne, den fuldkomne menneskementalitet, Guds ånd eller kosmiske bevidsthed, at han kunne udtrykke sig selv som „vejen, sandheden og livet” eller den ophøjede livstilstand, der efter ham fik navnet „kristendom”.

Denne kristendom har verdensgenløseren givet udtryk i blandt andet følgende ord: „Men jeg siger eder, at I må ikke sætte eder op imod det onde; men dersom nogen giver dig et slag på din højre kind, da vend ham også den anden til” ! Hvad vil det nu i virkeligheden sige? Dette således at vende den venstre kind til, når man bliver slået på den højre, er jo ligefrem det samme som at udfordre ens fjende til også at slå

på denne kind. En sådan udfordring kan da ikke være kristendom. Det er rigtigt, at en sådan handlemåde i almindelighed ville være en udfordring til ens forfølgere om også at slå på ens venstre kind, efter at de har slået på ens højre kind, men således er det ikke ment i den anvisning på væremåde, Kristus her har givet. Her er det primære dette, at vise fjenden eller sine forfølgere, at man, mentalt eller psykisk set, er ganske immun overfor voldshandlinger, og at ens menneskebevidsthed således er totalt uovervindelig for ens forfølgere.

8. KAPITEL

Mennesket i sfinksens billede

Al forfølgelse med vold og magt hører dyreriget til. Ethvert menneske, der anvender denne forfølgelse i sin væremåde, afslører og kompromitterer hermed sig selv som et menneske med dyrementalitet. Det er et sådant væsen, de store vise i en længst

forsvunden fortid har symboliseret med den ældgamle sfinks: dyrekroppen med menneskehoved. Denne næsten uforgængelige stenkolos i ørkenen under Ægyptens breddegrader har igennem årtusinder og atter årtusinder skullet minde menneskene om, at de endnu ikke var færdige mennesker. Menneskehovedet på sfinksen udtrykker, at det jordiske menneske er nået frem til visse mentale evner, der ikke hører det almene dyriske tilværelsesplan til. Da disse evner er hjemmehørende i et tilværelsesplan, der ligger over dyreriget på samme måde, som dyreriget ligger over planteriget, hæver de mennesket op i det over dyreriget fremtrædende plan i samme grad, som det efterhånden udvikler disse højere evner i sin mentalitet eller psyke.

Da disse højere evner er „menneskelige” evner, bliver „dyret” til „menneske” i samme grad, som det har udviklet sig frem til at besidde disse evner. Men da tilegnelsen af disse evner kun kan ske igennem en lang udviklingsepoke, vil denne epoke nødvendigvis komme til at udgøre et livsområde eller tilværelsesplan for væsener, i hvem de menneskelige evner befin-

der sig i en mere eller mindre fremskreden udvikling. Og disse væsener må derfor blive menneskeligt præget i deres væsen i samme grad, som disse evner i dem er udviklet. I kraft af denne menneskelige prægning adskiller disse væsener sig altså fra det almene dyrerige og fremtræder som „mennesker”. Til disse væsener hører det almene jordiske menneske. Men et sådant væsen er altså ikke et „menneske” i renkultur. Det er kun menneske i samme grad eller omfang, som det i kraft af sine menneskelige evner og anlæg er udviklet til at kunne handle menneskeligt. Men i manifestationsområder, hvor det ikke er udviklet til at kunne handle menneskeligt, kan det kun handle „dyrisk” .

9. KAPITEL

Selvopholdelsesdrift og handlemåde

Hvad forstår man nu ved dyrisk og menneskelig handlemåde? For at forstå dyrisk og menneskelig handlemåde må man først gøre sig klart, hvad en handlemåde er. Et væsens handlemåde eller manifestation er et udslag af dets allerhøjeste inderste og livsnødvendige drift, nemlig selvopholdelsesdriften. Uden denne drift kan et levende væsens Jeg eller inderste Selv umuligt opleve livet. Det levende væsens Jeg er, som udtrykt i mit hovedværk *Livets Bog*, ganske vist en evig realitet, men denne dets evige eksistens ville intet som helst betyde, hvis ikke den kunne opleves af Jeget. Men for at kunne opleves, må den fremtræde i detaljer, der indbyrdes fremtræder som kontraster. Og det er i kraft af dette kontrastprincip, at livsoplevelsen former sig som en udvikling fra primitive til fuldkomne former, fra mineral til plante, fra plante til dyr og fra dyr til menneske og således videre. Forskellen på dyrementalitet

og menneskementalitet er således en udviklingsforskel. Dyrementaliteten er primitiv, medens menneskementaliteten er længere fremskreden i udvikling og udviser i sit højeste stadium højintellektualitet.

10. KAPITEL

Det jordiske menneske repræsenterer et vendepunkt i udviklingen

Bag dyrets selvopholdelsesdrift forekommer altså kun en ren primitiv og uintellektuel bevidsthed eller mentalitet. Dyret kan kun opretholde sit liv ved rent fysiske evner og kræfter. Og da dets opretholdelse af livet i stor udstrækning betinges af animalsk føde, må dets fysiske evner og kræfter i tilsvarende grad udvikles til at blive de dyr overlegne, som det skal jage og dræbe for at tilegne sig deres organismer som føde. Det er således en livsbetingelse for det, at det må dræbe for at leve. Og

her bliver opretholdelsen af livet et spørgsmål om magt. Her er ikke tale om nogen form for retfærdighed eller noget femte bud: „Du skal ikke dræbe”. Her hedder det tværtimod „du må dræbe for at leve”.

Da mennesket er et væsen, der er under udvikling fra dette dyriske område, vil det, så langt som det er kommet i denne udvikling, repræsentere et tilsvarende højere udviklingsstrin. Det er ikke mere et dyr i renkultur. Det nye udviklingsstadium har givet det nye evner og egenskaber, der mere eller mindre hæver det op over det dyriske stadium og bevirker, at det i virkeligheden ikke mere er en livsbetingelse for det at dræbe animalsk liv for at leve. Her hedder det derimod „du skal ikke dræbe”. Ja, er ikke hele livsbetingelsen her indbefattet i det ene store bud, der er alle loves fylde: „Du skal elske Gud over alle ting og din næste som dig selv”? Opfyldelsen af denne væremåde er altså toppunktet af det nye udviklingsområdes livsbetingelse.

11. KAPITEL

Magtprincippet og retsprincippet

Men til dette toppunkt eller til denne kulmination af væremåde er det almene jordiske menneske endnu ikke nået, selv om det er nået et godt stykke fremad på sin vej ud af det dyriske område. Det ufærdige jordiske menneske er altså et væsen, i hvem der delvis eksisterer dyriske tendenser og delvis menneskelige tendenser.

Det er ikke så mærkeligt, at den menneskelige kultur i tilsvarende grad fremtræder delvis baseret på dyriske og delvis på menneskelige tendenser, hvilket igen henholdsvis vil sige: på princippet at dræbe og på princippet humanitet eller kærlighed. Vi ser derfor også store humane, tekniske og kemiske skabelser, glimrende materielle vidundere: kraft, lys og varme frembragt af mennesker. Igennem store kraftmaskiner bringer man naturens vældige kræfter til at arbejde for sig. På disse bundne kræfter lader mennesket sig befordre rundt på kloden, lige såvel igennem luften og un-

der vandet som hen over kontinenternes skinneveje, autostradaer og på oceanernes vandveje ud over verden.

Men samtidig med højt kulturelle menneskelige velsignelser gennemsyres menneskenes kultur af de i deres mentalitet endnu herskende rester af den dyriske natur, i hvilken det er magten og ikke retten, der er fremherskende. I et meget stort område indenfor den menneskelige kultur hævder man endnu i større eller mindre grad princippet magt i stedet for ret. At dyrke magtprincippet i stedet for retsprincippet eller retfærdigheden er her ikke en livsbetingelse og kan ikke være en dyd, således som tilfældet er i dyreriget. At hævde magtprincippet i stedet for retsprincippet indenfor det menneskelige samliv skaber afsporing af al menneskelig kultur i form af krig, mord og drab samt ødelæggelse af mange af de kulturelle forhold, der allerede i stor stil er blevet til glæde og velsignelse for menneskene.

12. KAPITEL

Skæbnedannelsen og det dyriske i menneskets natur

Denne underminering eller ødelæggelse af al kultur og samliv imellem menneskene er altså udelukkende en direkte følge af de i menneskene endnu fremtrædende dyriske naturer. Der findes ikke én eneste ulykkelig skæbne, der ikke har sin rod eller allerførste årsag i sit ophavs endnu i større eller mindre grad herskende dyriske natur eller mentalitet. Til dyrisk natur hører enhver form for tanke og handling, der udløser had, vrede, bitterhed, forfølgelse, bagtalelse, brødnid, misundelse, jalousi eller skinsyge etc. og de heraf udløste ødelæggende eller morderiske handlinger eller attentater på næstens liv og ejendom. Med disse handlinger og det sindelag, disse giver udtryk for, afslører mennesket den side af sin bevidsthed eller psyke, i hvilken det endnu ikke er blevet „menneske”. Der hvor det ikke er blevet menneske, har det kun sin dyriske mentalitet og bliver derfor her nødsaget til at handle „dyrisk”. Den „men-

neskelige" natur, det endnu ikke har, kan det umuligt handle efter. Den der bliver vred og hadefuld på et sådant væsen, afslører sig selv som lige så ufærdigt et væsen, som det han forfølger.

13. KAPITEL

Kristus som forbillede på menneskelig natur

Man forstår således her verdensgenløserens holdning der, hvor han mødte de dyriske naturer i sine forfølgeres mentalitet. Man forstår, hvorfor han på korset overfor sine bødler bad: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre“, i stedet for at udløse had, vrede og bitterhed overfor dem.

Man forstår, hvorfor han siger, at man skal tilgive sin næste ikke blot syv gange dagligt, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange. Man forstår, hvorfor han sagde til Peter: „Stik dit sværd i skeden, thi hver

den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd". Han så klart og tydeligt den sande årsag til, at menneskene handlede „dyrisk". Han så, at det udelukkende var fordi, de i det givne felt endnu ikke havde nået at få „menneskelig" mentalitet. Og der, hvor de ikke havde menneskelig mentalitet, kunne de umuligt handle menneskeligt. Han så, at dette at straffe eller hævne sig på et menneske var skrigende uretfærdigt. Han så, at uretfærdighed aldrig nogen sinde kunne føre til kærlighed, til lykke og glæde ved at være til. Og der, hvor der ikke er kærlighed, lykke og glæde ved livet, der kan der kun være had, brutalitet, ulykke, sorg og lidelse. Derfor vendte han selvden venstre kind til, da han blev slået på den højre eller af sine fjender blev korsfæstet. Og derfor rådede han menneskene til også at vende den venstre kind til, når de blev slået på den højre. Og det var derfor, han selv så lysende gik i forvejen og med sin væremåde og tale sagde til menneskene: „Elsker eders fjender, velsigner dem, som forbande eder, gør eder godt, som hader eder, og beder for dem som krænke eder og forfølge eder".

Han havde oplevet, at denne form for væremåde var den absolut eneste, der førte til vejen, sandheden og livet eller til målet for Guds skabelse - „mennesket i Guds billede” .

INDHOLD

HVORFOR SKAL MAN TILGIVE SIN NÆSTE ?

1. kap.	Lovgivning og stat i vor tid ...	77
2. "	Love med tilbagevirkende kraft	78
3. "	Frihedskamp og kristendom ..	80
4. "	Kristendom og krigshåndværk	82
5. "	De stridende parters „bøn” om sejr	84
6. "	Kristi væremåde er den sande kristendom	85
7. "	Mennesket i Guds billede	88
8. "	Mennesket i sfinksens billede .	89
9. "	Selvopholdelsesdrift og handle- måde	92
10. "	Det jordiske menneske repræ- senterer et vendepunkt i udvik- lingen	93
11. "	Magtprincippet og retsprincip- pet	95
12. "	Skæbnedannelsen og det dyriske i menneskets natur	97
13. "	Kristus som forbillede på men- neskelig natur	98